

Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell växlade åren 1780-1811 Ep...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep. G 12:7

National Library
of Sweden

Bref ifrån Herr Lector And. Carl. Tröm till Fru Gustava
Eleonora Lindahl; dat. Norrköping, d. 25, Nov. 1805.

Efter en evighet tager jag åter till pennan för att tala
med min nådigaste Vän och fria mig ifrån den billiga
tanke af förgätenhet, som Ni så billigt kan tro mig i
stund af. Hvad säger jag? - förgätenhet! O! nej, nej - den
som sett min Fru äger ej mer än en önskan, den att allt tid
få se henne - och den som känner henne se förm jag, följtar
endast att få vara dess eviga vän. En Besökt till min Svörbror
vid Sinspians för flera fullidiga angelägenheter nödgade mig
att i den horribla Kläften, i fredags 8 Darsen, äka - jag
kom hem om Söndags-natten - hela Veckan uti de eviga 14
Dars som återstå af Termiden, är jag så utmattad, att jag
tilt kl. 7 om afton ej äger en mormang att se min. Hustrus när
orsaken är att unga Öberstein, som i December meind skalk på
Kontoret, har 4 timmar om dagen för att läsa, tala, verte m. m.
skrifva från fyra. Som han endast vil skrifva i Kömans-
och jag Gudna är ej mycket deri beundrad; så uptager detta
få min lediga tid om aftnarna, att jag knunnast kammandis.
Jag uthärdade aldrig härmed, om ej det så snart slutades. -
Detta allt har gjort, att jag förfummel så länge att skrifva -
lik! om Ni hade sett min lednad - hurje afton, som me
prayerat utan att jag fått tala ett enda ord vid min allra
första, min Endaste Vän - såkert skulle Ni ömkat eder öfro mig!
Ni skulle visst ej ansatt mig brotellig - Nej - vid Gud, jag är
ej församlig -! Jag har blott dignat under nödvändighetens
järn-OK -!

sk

— Ack! Nädigaste! För ett år sedan — kände jag re'n huru brann
lig äminna Ni var. — Nu och med hvarje stund känner jag huru
oförliknelig Ni är; och med hvarje stund tillväxer den rena
dyrkan jag med hela Vänstämpelens öskuld helgjar Eder: Och
evighet, då alla mänskliga relationer försvinna, skall jag
framdröma ärtufjenden. — Där jag nu ville lefva i Edert
färligkap. — Dinna Gifva, milda hand skulle så lätt bort-
torcka mödan i det ur min granna — — Men så har ej
ödet velat ordningsförlora sitt beslut. — —

Väljignelse öfver Er för allt godt Ni gjort och gör mig och
mitt Hus! — Ah! huru skulle jag våga tacka Er derföre? —
Nej, dylikt välgörande har ingen ärfarit. — Och den sköna
Ansvärfen — jag har under millioner tankar på Er — under
tusende väljignelsers utgjulande ätit den. — Jag ufle, hvad skulle
jag gifva för så mycken Nåd och godhet? — Ewig- ewigt skall
jag ej kunna erkänna det! — Då jag tänker huru oändligen
stor Ederfriskostighet är — huru betydligt stor den Summa, Ni
gifvit mig: O! då — blyges jag, att hafva beröfvat Er de
pengar Ni tyck till ideo behof skulle använda! — Ewige
Gud! Utan ån & hvad skulle det hafva blifvit af mig? —
Artingen skulle jag åter försänt mig i skulded ocker och få
gå omkring, att tigga bröd för min eländiga och flera famulle
Annur har ingen ärfarit så mycken Nåd — ej en gång af
slägtningar — och endast uti den sköna Inflan af Människo-
Hjertal uti de forntaines skrifter — har jag läst, men ej
trott den Beskrifning på Välgörandet som Ni mot mig
realiserats.

Nin

Minstäckars älskade. Annette är väl något bättre; men jag fruktar att hon ej någon sin blir frisk mera. I hvad hon den ena dagen frukostar sig, förklarar snart hennes horribla nattsvett. Ah! Nädigaste! då jag ser de glä bleka infallna kinder -- oh skuter i min famn detta lifvande Skelett -- Gud! hvilken känslor angifva då detta hjerta! -- jag är döf för allt. --

Sålla. Erik är en Kong -- så stor och rekt -- Han håller nu på att arbeta fram tänder; och re'n har han 2 fl. Nädigaste! på en timmes -- på 5 minuter kom hit och betrakta honom -- Ah! Han skall se så godt emot Er -- Skuide han tala -- O! huru skulle han ej ropa Edert Namn!

Huru Gufst har det ej varit för mig, att se Eder sitta på här i Kammarren! -- Då jag varit ensam, har jag haft att uppen taga henne och spela -- men jag okunnige, har ej kunnat få fram en ren ton. Ah! jag har höjt den med mina kyssar --! Nädigaste! -- en gång måste Ni låta mig få höra Er spela -- Hvarföre skall denne Grönberger vara lyckli gare än jag --?

Välfignelse öfver Er! -- Ah! jag -- jag vill så gärna med hela min vänspans liflighet säga Er, huru bestäm digt jag är

Eder

erigt förbundne vän och
ödmjukt tjänare,
And. Carlström.

